Муса Җәлил

Иртән

Көн дә иртән, җырлап өй турымнан,
Эшче кызлар эшкә узалар:
Тәрәзәмне шакып уяталар,
Шаян карашларын сузалар.
Көн дә иртән
Көчле гудок яңрый
Күршемдәге чуен заводтан;
Таза канга минем битем пешә
Йөрәгемдә ташкан шатлыктан.

Җәйләр ерак әле.
Кояш көн дә
Бик соңаеп эшкә уяна;
Минем кояш, җитез куян төсле,
Күптән инде балкып елмайган.

Безнең урам көндез чиксез матур,
Әллә инде завод булганга?!
Завод матур, әллә станында
Син, сызганып, басып торганга?!

Сиңа, күрәм, эш тә берни түгел,
Көлә-көлә тимер уясың;
Сизмисең син үзең,
Ә йөрәктә
Дәртләремнән чуен коясың.
Бүген тагын шулай, көлә-көлә
Кайнар эшкә кала төренде;
Күңелле соң тормыш, ә акыллым!
Ул сиңа да шулай түгелме?!

1927 ел